

FRA BRUNO ADAMČIK

► Piše:
**Zdravko
Luburić**

Idu u kolonama daleko, potmulo odjekuju,
smjesta rastu i njihov glas ih čuva
i teškim koracima osjećaju krivnju
svakoga dana, što raste iz njihovih rana.

Zemlja je izbacila oštar i prodoran krik,
on ječi drhtanjem stenjanja nezaustavljivih,
nezadržljivih, posrćućih i hramajućih
koraka i hladnih, ispucalih usta
i staklenih u kolonama s pogledima
zameteni idu uz daleke boli hramlju
i nitko ih ne čuje, tako prigušene i glasne,
već proročanski zemetene u tutnju zemlje,
navaljuje svjetskom mržnjom
kao iscrpljen atmosferski talog
jurećih noći i navještava ih
i daje im tišinu dostojnu divljenja.

Zagrljeni posmrtnim rukama
propinju se svjetlom ispod zemlje,
a na zemlji bijelim križevima bez
sjećanja i neizmjenim riječima
penju se uz prionute zove
i iz njih se čuje bezvremenski habit
koji tamo stoji i stoji i stoji u habitu
kao podrhtavajuće svjetlo i ne zna
što znači ovaj mu povjeren put.

Njihove i njegove kamene ruke
prolazno i zemljano se dižu
odonuda pa prema gore,
i fra Bruno straga velik i svijetao,
predosjećajem, traži iz sebe prazninu,
potamnijela razbuktanom krvi i vatre,
i poljupcima u otrcanom habitu kao
sjena sredinom zatvorenih pa otvorenih
očiju pada i ništa ne zna raširen između
trava i zemlje i oni drugi u kolonama
ništa ne znaju kako izdubljeni rafalima,
probušenih pogleda zastiru onim drugim
put što se kreću iz zemlje
prema gore i ostaju na mjestu
zbijeni najdužom tišinom. ✍

MOJA MAJKA

► Piše: **fra Umberto Lončar**

I.
U srcu moje majke ognjevi gore.
Ubiše joj dragog svećenika sina.
Uzvitlane boli njenu dušu more,
nestalo je mira i bijelih tišina.

Izgara u šutnji vatrom ljute boli,
u crnini vene to predrago biće.
Za svog mrtvog sina pobožno se moli
i u dugoj noći zora joj ne sviće.

II.
– Majko!
To je tvoj crtež. Kako ću ga zvati?
Sunce s visine?
Srce koje pati?

– Ne... ne, sine!
Ljubav! I samo ljubav prevelika!
To je tvoje majke slika. ✍

TROROGIM KRVNICIMA

Fra Leu Petroviću i subraći mu –
nedužnim žrtvama komunističke vladavine

► Piše: **Roko Dobra**

Kad ste sve te časne ljude, što su svom pravednom Bogu
molitvama i životom svjedočili svoju vjeru,
umorili nožem mržnje, što bje oštren u zlom logu,
i mene ste isto s njima smaknut imali namjeru.
Mudrost im niste imali; zlostavljanja svih i svakog
koji bi, otvoriv dušu, nebu okrenuo lice
bijahu dnevnom vam praksom: uništiti duhom jakog
da im brata svetog nikad ne pjevaju drage ptice.
Svijetom ste siktali otrov misleći da ste mu svrhom
i da vam, nakon zaraze, kraja više ne će biti;
al' ispod prese vremena, i vi jošte s niti krhkom,
ne ćete nikada stići da ste bili – čak ni sniti...
Jer, mjera za mjeru za takve je zakon i znamen
otkad veliki Shakespeare reče u svoje vrijeme. Amen! ✍

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vat. sabora izjavljujemo da ne želimo preteći sud Crkve kome se potpuno podvrgavamo. Riječi »mučenik«, »mučeništvo«, »čudesa« i slično imaju u ovom glasilu samo vrijednost ljudskog svjedočenja.

STOPAMA POBIJENIH

glasilo Vicepostulature postupka mučeništva
»fra Leo Petrović i 65 subrača«, VII., 2 (13),
Široki Brijeg, 2014., srpanj – prosinac, 2014.

Glavni i odgovorni urednik:
fra Miljenko Stojić, vicepostulator

Lektura i korektura:
Zdenka Leženić

Adresa:
BiH: Kard. Stepinca 14,
88220 Široki Brijeg
HR: Humac 1, p. p. 1, 20352 Vid

Veza:
tel.: (039) 700-325
faks: (039) 700-326
e-pošta: mostar@pobijeni.info
internet: www.pobijeni.info

Grafički prijelom i tisak:
FRAM-ZIRAL, Mostar

Glasilu izlazi polugodišnje:
siječanj i srpanj

Stare brojeve, osim ovoga posljednjeg, možete u pdf obliku preuzeti sa stranica portala pobijeni.info u poglavlju Izdavaštvo.

Cijena pojedinog primjerka:
3 KM; 12 KN; 3,75 EUR; 4,25 CHF;
6,50 USD; 6,50 CAD

Godišnja pretplata (s poštarinom):
BiH 7,5 KM; RH 33 KN; EU 7,5 EUR;
CH 8,50 CHF; SAD 13 USD; Canada
13 CAD

Slanje pretplate, dobrovoljnih priloga... (s naznakom za Vicepostulaturu i nakanu):

a) poštanskom uputnicom
b) UniCredit Bank d.d. Mostar, poslovna Ljubuški:

žiro-račun (BiH): 3381602276649744
devizni račun (inozemstvo):
IBAN: BA393381604876650839
SWIFT: UNCRBA22

ISSN: 1840-3808

RIJEČ UREDNIKA

fra Miljenko Stojić

Dragi čitatelji!

Kriza u svijetu raste, u hrvatskom društvu je opći rasap, ali mi smo i dalje s vama. Ne slušamo prigovore da se trebamo konačno »okaniti kostiju«. Rado bismo to učinili, jer lakše je sjediti u hladovini nego li crnčiti, međutim, tko će nastaviti? Očito malobrojni. Zapravo, stvarna je namjera zaustaviti započeto. E, ne će ići. »Kosti« nam priopćavaju istinu, onu istinu koju su nastojali i nastoje što bolje skriti. Nije to ni po Božjim ni po demokratskim namislima, stoga zahvaljujemo svima koji su kroz proteklo vrijeme zajedno s nama tragali za našima pobijenima, otkrivali njihova posljednja počivališta, način ubijanja, njihovo ime i prezime. Oni više nisu brojke, »društvene štetočine«, sada su ljudi. Trenutna neokomunistička hrvatska vlast ne haje za to. Oni nikada nisu tragali za istinom, oni su nastojali »stvoriti« svoju istinu. Svjestan čovjek nikada im se nije i nikada im se ne će prikloniti. Tražit će ona područja gdje istina stoji na prvom mjestu.

Ovo su misli koje su mi padale na pamet dok smo početkom godine pokapali dvojicu identificiranih ubijenih hercegovačka franjevca. S njima je ubijeno još 26 osoba, najvjerojatnije civila jer DNK analiza svih tijela nije dala potvrđan ishod. Ubili su ih u Ljubuškom, gdje su komunisti imali veliku tamnicu. Na žalost, nisu jedini. Komunisti su revno smicali sve one za koje su posumnjali da bi im mogli biti kakva smetnja u učvršćivanju vlasti. Sudjelovali su u svemu, kako domaći, tako i oni došli sa strane. Kasnije su za sve nagrađeni društvenim povlasti-

cama. Obitelji ubijenih dobiše, pak, progon. Partija nije opraštala. Mogao si se spasiti samo ako si im prišao i postao jednak njima. Na taj se način stvaralo duboko pokvareno društvo, društvo koje nije odisalo ni Božjim ni ljudskim zasadama. »Bilo i ne ponovilo se«, rekao bi puk.

Očito je da nam je stvarati takvo društvo u kojem će komunističke namisli biti odstranjene, društvo u kojem ne će biti totalitarizma bilo koje vrste. Ni divlji i raspojasani kapitalizam nije, naime, ništa bolji od komunizma. Oni su potpuno ista priča. Nama treba društvo u kojemu će se cijeniti mučeništvo, oni koji su pali nevini ili su nevini progonjeni za svoje i naše velike ideale. Primjera oko nas, na žalost, ima bezbroj pa čak i u ove današnje, »suvremene« dane, kako im vole tepati. Zlo nastoji uznemiravati dobrog čovjeka. Jer, ako mučeništvo i mučenici zabljesnu u našoj sredini, što će biti sa zlom? Ukazat će se njegovo pravo lice i nitko više ne će ići za njim. Zbog toga određeni mediji pomno paze da se to ne bi dogodilo. Neprestano proizvode prividnu stvarnost, neprestano nam lažu. Sami smo krivi kad im to dopuštamo.

Hoće li zaista mučeništvo postati ona mudrost koja će nas voditi ili ćemo si dopustiti hod starim, prašnjavim stazama? Naši pobijeni, naš blaženi kardinal Alojzije Stepinac, svi naši mučenici kroz povijest pozivaju nas da se uozbiljimo. Pobjeda je s njima, a ne s umišljenim veličinama.

Mir i dobro!

IZ SADRŽAJA

Iz ljetopisa	4	Glas o znakovima	40
Podsjetnik	20	Pobijeni	42
Povijesne okolnosti	29	Odjek u umjetnosti	47
Povjerenstva	33	Nagradni natječaj	51
Istraživanja	34	Razgovor	54
Glas o mučeništvu	39		